

caràcter de bàsiques quan constitueixin el complement necessari de l'esmentat caràcter respecte dels articles que el tenen atribuït conforme a la disposició final primera i així s'assenyali en la mateixa norma de desplegament.

Disposició final tercera. *Aplicació de la Llei.*

Aquesta Llei és aplicable als contractes la licitació dels quals es faci posteriorment a la seva entrada en vigor. A aquests efectes, s'entén que s'ha fet la licitació en la data de la primera publicació del corresponent anunci de licitació. En els procediments negociats sense publicitat s'entén que s'ha fet la licitació a partir de la data de tramesa de la invitació als empresaris a presentar ofertes.

Disposició final quarta. *Facultats de desplegament.*

S'autoritza el Consell de Ministres per dictar les disposicions necessàries en desplegament d'aquesta Llei.

Disposició final cinquena. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor als tres mesos des de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 23 de maig de 2003.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

10523 *LLEI 14/2003, de 26 de maig, de modificació de la Llei 50/1981, de 30 de desembre, per la qual es regula l'Estatut orgànic del ministeri fiscal. («BOE» 126, de 27-5-2003.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

L'aprovació d'un renovat règim jurídic cridat a regular alguns dels aspectes de l'organització i el funcionament del ministeri fiscal representa una iniciativa la procedència de la qual es justifica per si mateixa. Així va ser entès en el moment de la subscripció del Pacte d'Estat sobre la justícia i així ho imposa la convicció compartida que el ministeri fiscal constitueix una de les peces clau per al funcionament de l'Administració de justícia i, amb aquesta, del mateix Estat de dret. De la seva modernitat i del grau d'eficàcia amb què exerceixi les funcions que li són assignades dependrà, en bona mesura, l'efectiva vigència d'alguns dels valors constitucionals compromesos en tot procés jurisdiccional.

La Constitució de 1978, trencant la gairebé generalitzada abstenció del constitucionalisme espanyol respecte del fiscal, va incorporar a l'article 124 un model de la institució que emmarca lògicament aquest projecte de reforma.

D'acord amb aquesta idea, l'Estatut orgànic del ministeri fiscal, aprovat per la Llei 50/1981, de 30 de desembre, representa la peça clau per a la definició d'aquell model. Com a tal norma estatutària ha complert 20 anys de vigència, i s'ha afegit així a aquesta tònica històrica abans apuntada d'estabilitat normativa.

Les matèries que són objecte de modificació legal han estat decidides a partir dels continguts del Pacte d'Estat, al seu torn analitzats d'acord amb l'experiència dels últims anys relativa al funcionament de la institució.

La reforma, en conseqüència, suposa desenvolupar el model constitucional adaptant l'organització i el funcionament del ministeri fiscal a les noves responsabilitats, incorporant plenament principis constitucionals i democràtics com els de la temporalitat en l'acompliment dels càrrecs, els criteris de mèrit, especialització i formació per exercir determinades responsabilitats, així com l'enfortiment del paper que li correspon al Consell Fiscal.

II

Es consagra en aquesta reforma l'actuació del ministeri fiscal en els processos civils quan hi estigui compromès l'interès social o afectin menors, incapaços o desvalguts, així com la seva funció de vetllar per la protecció processal de les víctimes, intervenir en els processos relatius a la responsabilitat penal dels menors orientant la seva actuació a la satisfacció de l'interès superior del menor, i en les qüestions d'inconstitucionalitat i processos laborals.

El Pacte d'Estat per a la reforma de l'Administració de justícia ja va proclamar la importància d'incorporar criteris de mèrit, especialització, rendiment i qualitat de treball, junt amb l'antiguitat, per a la promoció al si de la carrera fiscal.

La mateixa memòria de la Fiscalia General de l'Estat corresponent a l'any 2001 celebrava l'opció en aquest sentit incorporada al Pacte d'Estat, i recordava que l'antiguitat ha de representar una dada clau per a la promoció professional. L'antiguitat sol ser expressió d'un exercici professional que, com a tal, ha contribuït a consolidar una experiència singularment valuosa. Tanmateix, no es pot convertir en l'únic factor determinant de l'assumpció de responsabilitats en la carrera fiscal.

Hi ha, doncs, raons per afirmar que el sistema de promoció actual basat en l'estricta pas del temps contereix una imatge incompatible amb la visió d'un ministeri fiscal modern, dinàmic i compromès amb els valors constitucionals la promoció i la defensa dels quals li incumben. I per això la reforma ha considerat oportú que totes les destinacions corresponents a fiscalies el comandament de les quals estigui exercit per un fiscal de sala siguin cobertes d'acord amb criteris d'idoneïtat.

El fet que les propostes de nomenament hagin de tenir l'informe previ del Consell Fiscal afegeix una garantia que el judici d'idoneïtat no serà fruit de la precipitació, sinó de l'anàlisi ponderada del grau d'especialització i vàlua de cadascun dels candidats.

III

En el marc del punt novè del Pacte d'Estat per a la reforma de la justícia, s'aborda una modernització i una adaptació de la Secretaria Tècnica com a òrgan de suport al fiscal general de l'Estat. A diferència de la situació actual en què el titular del comandament de

la Secretaria Tècnica ha de ser promogut a la condició de fiscal de sala i consolida de manera definitiva la seva pertinença a la primera categoria, la redacció que es proposa aclareix que aquell té la consideració de fiscal de sala tan sols mentre exerceix el comandament de l'òrgan. És a dir, la pertinença a la primera categoria només es manté mentre es continui exercint aquell lloc de lliure designació. S'introdueix així un element que reforça aquesta estreta relació de confiança entre el fiscal general de l'Estat i qui ha d'assumir el comandament del seu gabinet d'assessorament.

També s'amplia la tradicional comesa de la Secretaria Tècnica, amb l'atribució de l'exercici o, si s'escau, la coordinació de les funcions que les nostres lleis imposen al ministeri fiscal en matèria de cooperació judicial internacional. Tot això, és clar, sense perjudici de les competències que l'ordenament jurídic assigna a altres òrgans públics.

La reforma ha considerat que el marc jurídic actual dels comandaments dels diferents òrgans del ministeri fiscal és inconciliable amb la realitat comparativa que ofereixen, per exemple, les presidències de sala del Tribunal Suprem, la presidència de l'Audiència Nacional, dels tribunals superiors de justícia o de les audiències provincials. I per això s'han establert mecanismes temporals d'expiració del terme en el qual s'exerceixen aquests comandaments. La regulació pren com a referent l'actual model de la Llei orgànica del poder judicial per als jutges i magistrats que són promoguts a la presidència d'algun òrgan jurisdiccional i converteix aquesta equiparació en un dels eixos sobre els quals s'estructura el projecte.

Un ministeri fiscal que aspiri a convertir-se en una estructura orgànica moderna i capaç de donar resposta al que li demana la societat és incompatible amb el caràcter pràcticament vitalici de les seves direccions. En un òrgan constitucional regit pel principi de jerarquia, l'assumpció de les responsabilitats que són pròpies d'una direcció no es pot concebre «ad aeternum», sense un altre referent temporal que el de la pròpia jubilació.

Aquest plantejament va ser acollit sense discussió— ara fa més de 15 anys— per la Llei orgànica del poder judicial de 1985 i posteriorment al Llibre blanc del ministeri fiscal.

S'enforteix el Consell Fiscal com a òrgan de representació de la carrera, en emetre informe en el nomenament dels diversos càrrecs, així com en el dels delegats de comandament, i en resoldre determinats recursos; se'n manté la composició com a òrgan d'extracció corporativa, però es fa més flexible i democràtic en suprimir la representació per categories i comandaments.

La reforma afronta la creació dels anomenats delegats de comandament. És un fet incontrovertible que el ministeri fiscal ha experimentat en els últims anys una expansió funcional que ha desbordat els criteris històrics d'organització. L'ampliació de comeses, imposada per una delimitació constitucional que exigeix del ministeri fiscal una presència més gran en els diferents ordres jurisdiccional, ha obligat a un col·lectiu esforç d'adaptació, sempre encaminat a un aprofitament òptim dels recursos humans i dels mitjans materials disponibles.

La realitat, doncs, s'ha entossudat a demostrar que el disseny estatutari basat en un eix jeràrquic integrat pel fiscal en cap, tinent fiscal i fiscals ha estat superat per una irreversible presència del fiscal en nombroses parcel·les jurídiques, algunes d'aquestes caracteritzades per importants exigències d'especialització; per això es configuren els delegats de comandament com a òrgans cridats a assumir les funcions de coordinació que li siguin específicament encomanades. No es tracta d'una nova categoria orgànica, sinó tan sols d'una funció concebuda amb finalitats de coordinació i suport a les direccions.

La seva existència es condiona a la seva pròpia necessitat, a la vista del volum d'assumptes i de les exigències imposades per l'organització del servei. La terminologia delegats del comandament respon a un criteri purament convencional. De fet, aquella expressió s'ha anteposat a d'altres com ara degans o coordinadors, d'ús molt estès. La preferència per l'expressió que empra el projecte potser s'explica per tal com la locució delegat del comandament sembla evocar amb més nitidesa el principi de jerarquia que vivifica la seva pròpia existència.

D'altra banda, la reforma aborda la regulació del paper de les juntes de fiscalia, fins ara abandonades a un funcionament de fet no exempt de dificultats pràctiques i problemes interpretatius. La importància que per al funcionament de la institució té la celebració de les juntes de fiscals no necessita ser destacada. Un òrgan l'àmbit funcional del qual s'edifica, entre altres principis, sobre el de jerarquia aconsella que el debat i l'anàlisi ponderada dels diferents temes precedeixi la presa de decisions. L'exposició de motius inicial de l'Estatut orgànic del ministeri fiscal proclamava la necessitat d'harmonitzar els principis d'unitat d'actuació i dependència jeràrquica, i recórrer per a això «... a la col·legialitat en la formació dels criteris». El Llibre blanc del ministeri fiscal evocava el seu «... profund significat com a instrument de participació democràtica dels fiscals en les decisions de la direcció».

Tanmateix, en aquesta matèria, com en tantes altres, la realitat ha desbordat les previsions estatutàries. I aquest desbordament ha estat apreciable, no només a les grans fiscalies d'alguns dels tribunals superiors de justícia sinó, de manera singular, a la Fiscalia del Tribunal Suprem.

El text obre la porta a la innovadora possibilitat de celebrar juntes de fiscals en cap de les diferents audiències provincials, sempre que siguin convocats a l'efecte pel fiscal en cap del tribunal superior de justícia corresponent. L'extensa demarcació territorial d'alguns tribunals superiors i la conveniència de coordinar les funcions que són pròpies del fiscal en l'àmbit de cada comunitat autònoma justifiquen l'opció que incorpora la reforma.

IV

La reforma adapta el règim disciplinari de la carrera fiscal com ja es va fer llavors amb la carrera judicial, sense oblidar les singularitats que diferencien l'exercici funcional que és propi dels jutges i el que incumbeix als fiscals, i tracta de fixar pràcticament les mateixes sancions que les previstes actualment per als jutges i magistrats, però tenint en compte les aplicables als fiscals que contravenen als seus deures estatutaris, i defineix el quadre de sancions actualitzat i la seva naturalesa, per buscar així una aproximació estatutària. S'introdueixen millores tècniques en la descripció de conductes i sancions.

Finalment, s'adapta a la realitat social la prohibició d'exercir la direcció en circumscripcions de menys de 100.000 habitants, quan hi radiqui un parent dedicat professionalment a exercir, i s'amplia a 500.000 habitants el mòdul quantitatiu de què es fa dependre la prohibició.

Article únic. *Modificació de la Llei 50/1981, de 30 de desembre, per la qual es regula l'Estatut orgànic del ministeri fiscal.*

U. Es modifica l'article 3.

«Per al compliment de les missions que estableix l'article 1, correspon al ministeri fiscal:

1. Vetllar perquè la funció jurisdiccional s'exerceixi eficaçment conforme a les lleis i en els terminis

i els termes que s'hi assenyalen, i exercir, si s'escau, les accions, els recursos i les actuacions pertinents.

2. Exercir totes les funcions que li atribueixi la llei en defensa de la independència dels jutges i tribunals.

3. Vetllar pel respecte de les institucions constitucionals i dels drets fonamentals i les llibertats públiques amb totes les actuacions que exigeixi la seva defensa.

4. Exercir les accions penals i civils provinents de delictes i faltes o oposar-se a les exercides per altres, quan escaigui.

5. Intervenir en el procés penal, instant a l'autoritat judicial l'adopció de les mesures cautelars que escaiguin i la pràctica de les diligències encaminades a l'esclariment dels fets.

6. Prendre part, en defensa de la legalitat i de l'interès públic o social, en els processos relatius a l'estat civil i en els altres que estableixi la llei.

7. Intervenir en els processos civils que determini la llei quan hi estigui compromès l'interès social o quan puguin afectar persones menors, incapaces o desvalgudes mentre es proveeix dels mecanismes ordinaris de representació.

8. Mantenir la integritat de la jurisdicció i competència dels jutges i tribunals promovent els conflictes de jurisdicció i, si s'escau, les qüestions de competència que siguin procedents, i intervenir en les promogudes per altres.

9. Vetllar pel compliment de les resolucions judicials que afectin l'interès públic i social.

10. Vetllar per la protecció processal de les víctimes promovent els mecanismes previstos perquè rebin l'ajuda i l'assistència efectives.

11. Intervenir en els processos judicials d'empara.

12. Interposar el recurs d'empara constitucional, així com intervenir en els processos de què coneix el Tribunal Constitucional en defensa de la legalitat, en la forma en què estableixin les lleis.

13. Exercir en matèria de responsabilitat penal de menors les funcions que li encomani la legislació específica, i orientar la seva actuació a la satisfacció de l'interès superior del menor.

14. Intervenir en els supòsits i en la forma prevista a les lleis en els procediments davant del Tribunal de Comptes. Defensar, igualment, la legalitat en els processos contenciosos administratius i laborals que preveuen la seva intervenció.

15. Promoure o, si s'escau, prestar l'auxili judicial internacional que preveuen les lleis, els tractats i els convenis internacionals.

16. Exercir les altres funcions que l'ordenament jurídic estatal li atribueixi.

Amb caràcter general, la intervenció del fiscal en els processos es pot produir mitjançant un escrit o per compareixença. També es pot produir a través de mitjans tecnològics, sempre que assegurin l'exercici adequat de les seves funcions i ofereixin les garanties necessàries per a la validesa de l'acte de què es tracti. La intervenció del fiscal en els processos no penals, llevat que la llei disposi una altra cosa o actuï com a demandant, es produeix en darrer lloc.»

Dos. Es modifica l'article 4.

«El ministeri fiscal, per a l'exercici de les funcions encomanades a l'article anterior, pot:

1. Sol·licitar la notificació de qualsevol resolució judicial i la informació sobre l'estat dels procediments, i pot demanar que aquests siguin sotmesos

a vista sigui quin sigui el seu estat, o que se li envii còpia de qualsevol actuació, per vetllar pel compliment exacte de les lleis, els terminis i els termes, i promoure, si s'escau, les correccions oportunes. Així mateix, pot demanar informació dels fets que hagin donat lloc a un procediment, de qualsevol classe, quan hi hagi motius racionals per estimar que el seu coneixement pugui ser competència d'un òrgan diferent del que actua.

2. Visitar en qualsevol moment els centres o establiments de detenció, penitenciaris o d'interament de qualsevol classe del seu territori respectiu, examinar els expedients dels interns i demanar tota la informació que consideri convenient.

3. Requerir l'auxili de les autoritats de qualsevol classe i dels seus agents.

4. Donar a tots els funcionaris que constitueixen la policia judicial les ordres i instruccions procedents en cada cas.

5. Informar l'opinió pública dels esdeveniments que es produeixin, sempre en l'àmbit de la seva competència i amb respecte al secret del sumari i, en general, als deures de reserva i sigil inherents al càrrec i als drets dels afectats.

Les autoritats, els funcionaris o els organismes requerits pel ministeri fiscal en l'exercici de les facultats que s'enumeren en els paràgrafs precedents han d'atendre inexcusablement el requeriment dins dels límits legals.»

Tres. Es fa una nova redacció de l'article 5.

«El fiscal pot rebre denúncies i enviar-les a l'autoritat judicial o decretar-ne l'arxivament, quan no trobi fonaments per exercir cap acció, i en aquest últim cas ha de notificar la decisió al denunciador.

Igualment, i per esclarir els fets denunciats o que apareguin en els atestats dels quals conegui, pot dur a terme o ordenar les diligències per a les quals estigui legitimat segons la llei d'enjudiciament criminal, que no poden suposar l'adopció de mesures cautelars o limitadores de drets. Això no obstant, el fiscal pot ordenar la detenció preventiva.

Totes les diligències que el ministeri fiscal practiqui o que es duguin a terme sota la seva direcció gaudeixen de presumpció d'autenticitat.

Els principis de contradicció, proporcionalitat i defensa han d'inspirar la pràctica d'aquestes diligències.

Amb aquesta finalitat, el fiscal ha de prendre declaració al sospitós, el qual ha d'estar assistit d'un lletrat i pot prendre coneixement del contingut de les diligències practicades. La durada d'aquestes diligències ha de ser proporcionada a la naturalesa del fet investigat, sense que pugui passar de sis mesos, llevat que hi hagi una prorroga acordada mitjançant un decret motivat del fiscal general de l'Estat. Transcorregut el termini oportú, si la investigació ha evidenciat fets de significació penal i sigui quin sigui l'estat de les diligències, el fiscal ha de procedir a la seva judicialització i formular a aquest efecte l'oportuna denúncia o querrela, llevat que sigui procedent arxivar-ho.

El fiscal també pot incoar diligències preprocesals encaminades a facilitar l'exercici de les altres funcions que l'ordenament jurídic li atribueix.»

Quatre. Es fa una nova redacció de l'article 9.

«1. El fiscal general de l'Estat ha d'elevat al Govern una memòria anual sobre la seva activitat, l'evolució de la criminalitat, la prevenció del delictes

i les reformes convenients per a una eficàcia més gran de la justícia. S'hi han de recollir les observacions de les memòries que, al seu torn, li han d'elevat els fiscals dels diferents òrgans, en la forma i en el temps que reglamentàriament s'estableixi. D'aquesta memòria, se n'ha d'enviar una còpia a les Corts Generals i al Consell General del Poder Judicial. En tot cas, el fiscal general de l'Estat ha de presentar aquesta memòria a les Corts Generals en el període ordinari de sessions més pròxim a la seva presentació pública.

2. El fiscal general de l'Estat ha d'informar el Govern, quan aquest ho sol·liciti i no hi hagi cap obstacle legal, respecte a qualsevol dels assumptes en què intervingui el ministeri fiscal, així com sobre el funcionament, en general, de l'Administració de justícia. En casos excepcionals pot ser cridat a informar davant el Consell de Ministres.»

Cinc. Es fa una nova redacció de l'article 13.

«El fiscal general de l'Estat està assistit en les seves funcions pel Consell Fiscal, la Junta de Fiscals de Sala, la Inspecció Fiscal, la Secretaria Tècnica i pels fiscals de sala que es determinin en plantilla. Així mateix es poden integrar com a unitats de suport al fiscal general de l'Estat funcionaris de l'Administració civil, en el nombre que es determini en plantilla, a fi de realitzar tasques d'assistència tècnica en matèries d'estadística, informàtica, traducció de llengües diferents del castellà, gestió de personal o altres que no siguin de les que tinguin encomanades els fiscals d'acord amb aquest Estatut.

Corresponen al fiscal general de l'Estat, a més de les facultats reconegudes en altres preceptes d'aquest Estatut, les següents:

- Proposar al Govern els nomenaments per als diferents càrrecs, previ informe del Consell Fiscal.
- Proposar al Govern els ascensos d'acord amb els informes del dit Consell.
- Concedir les llicències que siguin de la seva competència, segons el que disposen aquest Estatut i el seu Reglament.»

Sis. Es fa una nova redacció de l'article 14.

«1. El Consell Fiscal el constitueix, sota la presidència del fiscal general de l'Estat, el tinent fiscal del Tribunal Suprem, el fiscal inspector en cap i nou fiscals pertanyents a qualsevol de les categories. Tots els membres del Consell Fiscal, excepte el fiscal general de l'Estat, el tinent fiscal del Tribunal Suprem i el fiscal inspector, són elegits, per un període de quatre anys, pels membres del ministeri fiscal en servei actiu, constituïts en un únic col·legi electoral en la forma que reglamentàriament es determini. El Consell Fiscal pot funcionar en Ple i en Comissió Permanent i els seus acords s'adopten per majoria simple, i és diriment, en cas d'empat, el vot del president.

Correspon al Consell Fiscal:

- Elaborar els criteris generals per tal d'assegurar la unitat d'actuació del ministeri fiscal, quant a l'estructuració i el funcionament dels seus òrgans.
- Assessorar el fiscal general de l'Estat en totes les matèries que aquest li sotmeti.
- Emetre informe sobre les propostes pertinents respecte al nomenament dels diversos càrrecs.
- Elaborar els informes per a ascensos dels membres de la carrera fiscal.

e) Resoldre els expedients disciplinaris i de mèrit que siguin de la seva competència, així com apreciar les possibles incompatibilitats a què es refereix aquest Estatut.

f) Resoldre els recursos interposats contra resolucions dictades en expedients disciplinaris pels fiscals en cap dels diferents òrgans del ministeri fiscal.

g) Instar les reformes convenients al servei i a l'exercici de la funció fiscal.

h) Conèixer els plans anuals de la Inspecció Fiscal.

i) Conèixer els plans de formació i selecció dels fiscals i emetre-hi informe.

j) Emetre informe sobre els projectes de llei o normes reglamentàries que afectin l'estructura, l'organització i les funcions del ministeri fiscal.

2. La Junta de Fiscals de Sala la constitueix, sota la presidència del fiscal general de l'Estat, el tinent fiscal del Tribunal Suprem, els fiscals de sala, el fiscal inspector en cap i el fiscal en cap de la Secretaria Tècnica, que actua de secretari.

La Junta assisteix el fiscal general de l'Estat en matèria doctrinal i tècnica, en relació amb la formació dels criteris unitaris d'interpretació i actuació legal, la resolució de consultes, l'elaboració de les memòries i circulars, la preparació de projectes i informes que hagin de ser elevats al Govern i qualsevol altres, de naturalesa anàloga, que el fiscal general de l'Estat estimi procedent sotmetre al seu coneixement i estudi.»

Set. Es fa una nova redacció de l'article 16.

«La Secretaria Tècnica de la Fiscalia General de l'Estat la dirigeix un fiscal en cap i la integren els fiscals que es determinin en plantilla, que han de fer els treballs preparatoris que se'ls encomanin en aquelles matèries en les quals correspongui a la Junta de Fiscals de Sala assistir el fiscal general de l'Estat, així com tots els altres estudis, recerques i informes que aquest estimi procedent.

Sense perjudici de les competències encomanades a altres òrgans, la Secretaria Tècnica assumeix l'exercici o, si s'escau, la coordinació de les funcions que les lleis atribueixin al ministeri fiscal en matèria de cooperació judicial internacional.

El fiscal en cap de la Secretaria Tècnica el designa directament el fiscal general de l'Estat entre fiscals pertanyents a la primera o segona categoria amb 15 anys d'exercici en la carrera. Llevat que ja pertanyi a la primera categoria, el designat té a tots els efectes la categoria de fiscal de sala mentre exerceix la direcció. En el moment del seu relleu, si pertany a la primera categoria, es procedeix d'acord amb el que estableix l'article 41. Altrament, queda adscrit a elecció seva a qualsevol de les seccions que integren la Fiscalia del Tribunal Suprem o a la fiscalia en què hagi exercit la seva destinació anterior. Si no hi ha vacant en aquesta, s'ha de procedir a crear-la.»

Vuit. Es modifica l'article 18.1, primer paràgraf.

«1. A l'Audiència Nacional, davant del Tribunal Constitucional, al Tribunal de Comptes, als tribunals superiors de justícia i a cada audiència provincial hi ha una fiscalia sota el comandament directe del fiscal respectiu, integrada per un tinent fiscal i pels fiscals que determini la plantilla. La Fiscalia davant del Tribunal Constitucional, sota la direcció del fiscal general de l'Estat, està integrada per un fiscal de sala, per un tinent fiscal i pels fiscals que determini la plantilla. La Fiscalia Especial per a la Pre-

venció i Repressió del Tràfic Il·legal de Drogues, sota la direcció del fiscal general de l'Estat, està integrada per un fiscal de sala, per un tinent fiscal de la categoria segona i pels fiscals que determini la plantilla, que han de pertànyer a la categoria segona. De la mateixa manera, la Fiscalia Especial per a la Repressió dels Delictes Econòmics Relacionats amb la Corrupció, sota la direcció del fiscal general de l'Estat, i amb competències davant de qualsevol òrgan judicial del territori nacional, està integrada per un fiscal de sala, per un tinent fiscal de la categoria segona i pels fiscals que determini la plantilla, que han de pertànyer a la categoria segona. També s'hi consideren integrats els fiscals de les diferents fiscalies que designi el fiscal general de l'Estat quan exerceixin les funcions específiques a les quals es refereix l'article 18 ter d'aquesta Llei.»

Nou. Es modifica l'article 22.

«1. El ministeri fiscal és únic per a tot l'Estat.

2. El fiscal general de l'Estat té el comandament superior del ministeri fiscal i la seva representació a tot el territori espanyol. Li correspon donar les ordres i les instruccions convenients al servei i a l'ordre intern de la institució i, en general, la direcció i la inspecció del ministeri fiscal.

3. El fiscal en cap de cada òrgan exerceix la direcció del mateix òrgan i actua sempre en representació del ministeri fiscal sota la dependència dels seus superiors jeràrquics i del fiscal general de l'Estat.

4. Correspon al fiscal en cap la direcció i el comandament de la fiscalia respectiva; al tinent fiscal, substituir el cap quan reglamentàriament escaigui i exercir, junt amb els fiscals i per delegació d'aquell, les funcions pròpies de la fiscalia.

5. A les fiscalies en què el nombre d'assumptes de què coneguïn ho aconselli i sempre que sigui convenient per a l'organització del servei, amb l'informe previ del Consell Fiscal, es poden designar delegats del comandament a fi d'assumir les funcions de direcció i coordinació que específicament li siguin encomanades. La plantilla orgànica determina el nombre màxim de delegats del comandament que es poden designar a cada fiscalia.

Aquests delegats són nomenats i, si s'escau, rellevats mitjançant resolució dictada pel fiscal general de l'Estat, a proposta del fiscal en cap respectiu, escoltat el Consell Fiscal.

Per cobrir aquestes places cal fer una convocatòria, amb caràcter previ a la proposta del fiscal en cap corresponent, entre els fiscals de la plantilla. S'ha d'adjuntar a la proposta una relació de la resta dels fiscals que hagin sol·licitat el lloc.

En tot cas, els fiscals delegats del comandament cessen com a tals quan es produeix el nomenament d'un nou fiscal en cap, i es mantenen en l'exercici de les seves funcions fins que són substituïts o, si s'escau, confirmats.»

Deu. Es fa una nova redacció de l'article 24.

«Per mantenir la unitat de criteris, estudiar els assumptes d'especial transcendència o complexitat o fixar posicions respecte a temes relatius a la seva funció, cada fiscalia celebra periòdicament juntes de tots els seus components. Els acords de la majoria tenen caràcter d'informe, i preval després del lliure debat el criteri del fiscal en cap. Tanmateix, si aquesta opinió és contrària a la manifestada per la majoria dels assistents, ha de sotmetre totes dues opinions al seu superior jeràrquic. Fins que es pro-

dueixi l'acord del superior jeràrquic, si ho requereix el tema debatut, el criteri del fiscal en cap té executivitat en els aspectes estrictament necessaris.

Amb la finalitat que preveu el paràgraf anterior, els fiscals adscrits a les diferents seccions que integren la Fiscalia del Tribunal Suprem celebren juntes de secció, que estan presidides pel fiscal de sala respectiu. En els casos en què el criteri del fiscal en cap és contrari a l'opinió mantinguda per la majoria dels integrants de la junta, resol el fiscal general de l'Estat, escoltat el Consell Fiscal o la Junta de Fiscals de Sala segons l'àmbit propi de les funcions que li assenyala l'article 14.

Les seccions de la Fiscalia del Tribunal Suprem la direcció de les quals està integrada per més d'un fiscal de sala poden celebrar juntes que agrupin els fiscals distribuïts en les diferents unitats organitzatives que integren cada secció. Tanmateix, els assumptes d'especial transcendència o complexitat i els que afecten la unitat de criteri han de ser debatuts en junta de secció que està presidida pel fiscal de sala més antic. Als efectes que preveu l'incís final del segon paràgraf d'aquest article, n'hi ha prou que la discrepància respecte del criteri de la majoria sigui provocada per l'opinió d'un sol dels fiscals de sala que integren la secció.

A fi de donar compte de l'activitat estadística de les diferents seccions i per tractar les qüestions que puguin afectar l'organització dels diferents serveis de caràcter general, els fiscals celebren junta de fiscals del Tribunal Suprem. Aquestes juntes les presideix el fiscal general de l'Estat, que pot ser substituït pel tinent fiscal del Tribunal Suprem.

Sense perjudici de les juntes de fiscals que preveu el paràgraf primer d'aquest article, els fiscals en cap poden convocar juntes de delegats del comandament, a fi de tractar qüestions relatives a la direcció i la coordinació dels diferents serveis, sense que en cap cas puguin substituir en les seves funcions la Junta General.

Així mateix, per mantenir la unitat de criteris, o fixar posicions respecte a temes relatius a la seva funció, els fiscals en cap dels tribunals superiors de justícia poden convocar, com a superiors jeràrquics, junta de fiscals que integri els qui exerceixen la direcció de les fiscalies de les audiències provincials en els àmbits territorials respectius.

En tot cas s'han de respectar els terminis que estableixin les lleis de procediment.

Les juntes de fiscals poden ser ordinàries o extraordinàries. Les ordinàries se celebren com a mínim semestralment. L'ordre del dia el fixa el fiscal en cap, si bé s'hi han d'incloure els altres assumptes o temes que proposin per escrit i abans del començament de la junta com a mínim un cinquè dels fiscals destinats a les fiscalies. També es pot deliberar, fora de l'ordre del dia, sobre els assumptes que proposi qualsevol dels assistents a la junta i el fiscal en cap acordi sotmetre a debat.

Les juntes extraordinàries es convoquen per debatre qüestions que per la seva urgència o complexitat s'estimi oportú no relegar a la junta ordinària. La convocatòria, que ha d'expressar l'ordre del dia, l'ha de fer el fiscal en cap, o bé per iniciativa pròpia, o bé en virtut d'una moció subscripta per majoria dels fiscals destinats a la fiscalia.

L'assistència a les juntes és obligatòria per a tots els fiscals segons la seva composició respectiva, llevat d'absència justificada apreciada pel fiscal en cap. Els fiscals substituïts assisteixen a les juntes amb veu però sense vot, quan són convocats pel fiscal en cap.»

Onze. Es fa una nova redacció de l'article 34.

«Les categories de la carrera fiscal són les següents:

1a Fiscals de sala del Tribunal Suprem, equiparats a magistrats de l'Alt Tribunal. El tinent fiscal del Tribunal Suprem té la consideració de president de sala.

El fiscal en cap de la Secretaria Tècnica té la consideració de fiscal de sala en els termes que preveu l'article 16.

2a Fiscals equiparats a magistrats.

3a Advocats fiscals equiparats a jutges.»

Dotze. Es fa una nova redacció de l'article 35.

«1. Cal pertànyer a la categoria primera per servir les destinacions següents:

a) Tinent fiscal del Tribunal Suprem.

b) Fiscal inspector en cap.

c) Fiscal en cap de sala del Tribunal Suprem.

d) Fiscal en cap de la Fiscalia davant el Tribunal

Constitucional.

e) Fiscal en cap de l'Audiència Nacional

f) Fiscal en cap del Tribunal de Comptes.

g) Fiscal en cap de la Fiscalia Especial per a la Prevenció i Repressió del Tràfic Il·legal de Drogues.

h) Fiscal en cap de la Fiscalia Especial per a la Repressió dels Delictes Econòmics Relacionats amb la Corrupció.

2. Els fiscals en cap dels tribunals superiors de justícia i audiències provincials tenen la categoria equiparada a la del president respectiu. La retribució dels fiscals en cap a què es refereix l'apartat anterior, mentre exerceixen el comandament, ha de ser concorde amb les responsabilitats inherents a l'exercici d'aquelles.

3. Cal pertànyer a la categoria segona per servir els càrrecs restants a les fiscalies del Tribunal Suprem, davant el Tribunal Constitucional, l'Audiència Nacional, el Tribunal de Comptes, la Inspecció Fiscal, la Secretaria Tècnica, la Fiscalia Especial per a la Prevenció i Repressió del Tràfic Il·legal de Drogues i per a la Fiscalia Especial per a la Repressió dels Delictes Econòmics Relacionats amb la Corrupció. També cal pertànyer a la categoria segona per servir el càrrec de fiscal en cap i tinent fiscal.

4. La plantilla orgànica fixa la categoria necessària per servir els serveis fiscals restants.»

Tretze. Es fa una nova redacció de l'article 36.

«1. Les destinacions corresponents a la categoria primera, les de fiscals del Tribunal Suprem i les de fiscals en cap de tribunals superiors de justícia i audiències provincials són proveïdes pel Govern, amb l'informe previ del fiscal general de l'Estat, d'acord amb el que preveu l'article 13 d'aquest Estatut. De la mateixa manera són designats els tinentes fiscals dels tribunals superiors de justícia i els fiscals que integrin la plantilla de tots els òrgans el cap dels quals pertanyi a la categoria primera.

Per als càrrecs de fiscal al Tribunal Suprem, de fiscal en cap dels tribunals superiors de justícia, de fiscal davant del Tribunal Constitucional, de fiscal del Tribunal de Comptes o d'inspector fiscal cal comptar amb almenys 15 anys de servei en la carrera i pertànyer ja a la categoria segona.

Per als càrrecs de fiscal de l'Audiència Nacional, de fiscal en cap de l'Audiència Provincial, de fiscal de la Fiscalia Especial per a la Repressió dels Delictes Econòmics Relacionats amb la Corrupció i fiscal

de la Fiscalia Especial per a la Prevenció i Repressió del Tràfic Il·legal de Drogues cal comptar amb 10 anys de servei com a mínim en la carrera i pertànyer ja a la categoria segona.

2. Les destinacions a la Secretaria Tècnica de la Fiscalia General de l'Estat són cobertes directament pel mateix fiscal general.

En els casos en què s'acordi el relleu de qualsevol dels seus integrants, s'han d'incorporar en qualitat d'adscrip, a elecció seva, a la Fiscalia on estiguin destinats abans d'ocupar plaça a la Secretaria Tècnica o a la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, fins a obtenir plaça en propietat.

En els casos de relleu del fiscal en cap, cal atènyer-se al que disposa el paràgraf tercer de l'article 16 d'aquesta Llei.

3. Les altres destinacions fiscals es proveeixen mitjançant concurs entre funcionaris de la categoria, atenant el millor lloc escalafonal. Per sol·licitar una nova destinació s'ha de romandre com a mínim dos anys en l'anterior, sempre que s'hi hagi accedit a petició pròpia.

4. Les destinacions que quedin desertes s'han de cobrir amb els fiscals que ascendeixin a la categoria necessària.»

Catorze. Es fa una nova redacció de l'article 37.

«1. Les vacants que es produeixin en la categoria primera s'han de cobrir per ascens entre fiscals que tinguin com a mínim 20 anys de servei en la carrera i pertanyin a la categoria segona.

2. Les vacants que es produeixin en la categoria segona s'han de cobrir, per ordre d'antiguitat, entre els pertanyents a la categoria tercera.»

Quinze. Es fa una nova redacció de l'article 38.

«1. El nomenament dels fiscals de les dues primeres categories es fa per real decret. Els altres nomenaments es fan per ordre del ministre de Justícia.

2. La declaració de les situacions administratives dels fiscals, sigui quina sigui la seva categoria, s'efectua per ordre del ministre de Justícia.»

Setze. Es fa una nova redacció de l'article 41.

«El tinent fiscal del Tribunal Suprem i els altres fiscals en cap pertanyents a la primera categoria són nomenats per un període de cinc anys, transcorreguts els quals cessen en els seus càrrecs, llevat que siguin nomenats de nou per a aquesta direcció per períodes successius de la mateixa durada. Quan expira el termini legal, si no són confirmats o nomenats per a una altra direcció, queden adscrip a la Fiscalia del Tribunal Suprem i conserven en tot cas la seva categoria. A aquests efectes tenen la consideració de fiscals en cap els que ho siguin de les diferents seccions de la Fiscalia del Tribunal Suprem.

Per al nomenament i el cessament del fiscal en cap de la Secretaria Tècnica es procedeix d'acord amb l'article 16.

Els fiscals en cap pertanyents a la segona categoria són nomenats per un període de cinc anys, transcorreguts els quals cessen en els seus càrrecs, llevat que siguin nomenats de nou per a aquesta direcció per períodes successius de la mateixa durada. Quan expira el termini legal queden adscrip a la fiscalia en la qual hagin exercit la direcció fins a consolidar la plaça corresponent, i poden optar amb caràcter preferent, durant els dos anys següents, a qualsevol plaça de segona categoria

de les que s'han de proveir atenent el millor lloc escalafonal, en qualsevol altra fiscalia.

S'han de convocar les places de fiscals en cap amb suficient antelació a l'expiració del termini legal. Si en la data esmentada no és efectiu el nou nomenament, continua exercint les seves funcions el fiscal en cap el mandat del qual hagi expirat.

Sense perjudici d'això, els fiscals en cap dels òrgans respectius poden ser remoguts pel Govern a proposta del fiscal general de l'Estat, que ha d'escoltar prèviament el Consell Fiscal i l'interessat. En aquests casos, queden adscrits a la fiscalia en la qual hagin exercit la direcció mentre no consolidin plaça en aquella o n'obtinguin una altra per la qual hagin concursat. Queden en la mateixa situació els fiscals en cap que presentin la seva renúncia, acceptada pel fiscal general de l'Estat.»

Disset. Es fa una nova redacció de l'article 57.

«L'exercici de càrrecs fiscals és incompatible:

1. Amb el de jutge o magistrat i amb les ocupacions de totes classes als tribunals i jutjats en qualsevol ordre jurisdiccional.

2. Amb el de qualsevol altra jurisdicció, així com la participació en activitats o òrgans d'arbitratge.

3. Amb qualsevol càrrec d'elecció popular o designació política de l'Estat, comunitats autònomes, províncies i altres entitats locals i organismes que depenguin de qualsevol d'aquests.

4. Amb les ocupacions o càrrecs dotats o retribuïts per l'Administració de l'Estat, les Corts Generals, la Casa Reial, comunitats autònomes, províncies, municipis, i qualssevol entitats, organismes o empreses dependents d'uns o d'altres.

5. Amb tota ocupació, càrrec o professió retribuïda, llevat de la docència o la recerca jurídica, així com la producció i la creació literària, artística, científica i tècnica, degudament notificada al superior jeràrquic, i les publicacions que en derivin, de conformitat amb el que disposa la legislació sobre incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques.

6. Amb l'exercici de l'advocacia, excepte quan tingui per objecte assumptes personals del fiscal, del seu cònjuge o persona a qui es trobi lligat de manera estable per una relació anàloga d'afectivitat, dels fills subjectes a la seva pàtria potestat o de les persones sotmeses a la seva tutela, amb l'exercici del procuradoratge, així com tot tipus d'assessorament jurídic, sigui retribuït o no.

7. Amb l'exercici directe o mitjançant una persona interposada de tota activitat mercantil. Se n'exceptua la transformació i venda de productes obtinguts dels béns propis, operacions que es poden dur a terme, però sense tenir establiment obert al públic.

8. Amb les funcions de director, gerent, administrador, conseller, soci col·lectiu o qualsevol altra que impliqui intervenció directa, administrativa o econòmica en societats o empreses mercantils, públiques o privades de qualsevol gènere.»

Divuit. Es fa una nova redacció de l'article 58.

«Els membres del ministeri fiscal no poden exercir els seus càrrecs:

1. A les fiscalies que compreguin dins de la seva circumscripció territorial una població en què el seu cònjuge o la persona a qui es trobin lligats

de manera estable per una relació anàloga d'afectivitat exerceixi una activitat industrial o mercantil que obstaculitzi l'acompliment imparcial de la seva funció, segons el parer del Consell Fiscal.

2. A les fiscalies en la demarcació de les quals exerceixin els seus parents, dins del segon grau de consanguinitat o afinitat, o el seu cònjuge, o la persona a qui es trobin lligats de manera estable per una relació anàloga d'afectivitat, càrrecs de la carrera fiscal, sempre que el nombre de funcionaris sigui inferior a cinc o impliquin dependència jeràrquica entre ells.

3. Quan la Llei orgànica del poder judicial estableixi incompatibilitats entre membres de la carrera judicial i fiscal.

4. Com a fiscals en cap a les fiscalies on exerceixin habitualment com a advocat o procurador el cònjuge o la persona a qui es trobin lligats de manera estable per una relació anàloga d'afectivitat o un parent dins del segon grau de consanguinitat o afinitat, llevat que es tracti de circumscripcions territorials de més de cinc-cents mil habitants i sense perjudici del deure d'abstenció quan sigui procedent.»

Dinou. Es fa una nova redacció de l'article 62.

«Es consideren faltes molt greus:

1. L'incompliment conscient del deure de fidelitat a la Constitució que estableix l'article 45 d'aquesta Llei, quan s'aprecii així en sentència ferma.

2. L'incompliment de les ordres particulars i els requeriments personals adreçats per escrit en la forma que estableix aquest Estatut, quan se n'hagi derivat un perjudici en el procés o una alteració rellevant en el funcionament intern de la fiscalia.

3. L'afiliació a partits polítics o sindicats, o l'acompliment de llocs o càrrecs al seu servei.

4. La provocació reiterada d'enfrontaments greus amb les autoritats de la circumscripció on el fiscal ocupi el càrrec, per motius aliens a l'exercici de la seva funció.

5. Les accions i omissions que hagin donat lloc en sentència ferma a una declaració de responsabilitat civil contreta en l'exercici de la funció per dol o culpa greu d'acord amb l'article 60 d'aquesta Llei.

6. L'exercici de qualsevol de les activitats incompatibles amb el càrrec de fiscal que estableix l'article 57 d'aquesta Llei, llevat de les que puguin constituir falta greu d'acord amb el que disposa l'article 63.

7. Provocar el propi nomenament per a alguna fiscalia quan concorri en el nomenat alguna de les situacions d'incompatibilitat o prohibició que preveu l'article 58 d'aquesta Llei, o mantenir-se en l'acompliment del càrrec en els dits òrgans sense posar en coneixement de la Fiscalia General de l'Estat les circumstàncies necessàries per procedir al trasllat forçós que preveu l'article 39.3.

8. La inobservança del deure d'abstenció sabent que es dona alguna de les causes legalment previstes.

9. La desatenció o el retard injustificat en el despatx dels assumptes o en l'exercici de qualssevol altres de les funcions que li siguin encomanades.

10. L'absència injustificada, per set dies naturals o més, de la seu de la fiscalia on estigui destinat.

11. Faltar a la veritat en la sol·licitud d'obtenció de permisos, autoritzacions, declaracions de compatibilitat, dietes i ajuts econòmics.

12. La revelació pel fiscal de fets o dades coneguts en l'exercici de la seva funció o en ocasió d'aquesta, quan es causi algun perjudici a la tramitació d'un procés o a qualsevol persona.

13. L'abús de la condició de fiscal per obtenir un tracte favorable i injustificat d'autoritats, funcionaris o professionals.

14. La comissió d'una falta greu quan el fiscal hagi estat sancionat anteriorment per dues faltes greus més, que hagin adquirit fermesa, sense que hagin estat cancel·lades o sense que hagi estat procedent cancel·lar les anotacions corresponents, d'acord amb el que estableix l'article 69 d'aquesta Llei.»

Vint. Es fa una nova redacció de l'article 63.

«Es consideren faltes greus:

1. La manca de respecte als superiors en l'ordre jeràrquic, en presència seva, en un escrit que se'ls adreci o amb publicitat.

2. L'incompliment de les ordres o els requeriments rebuts en la forma que estableix aquest Estatut.

3. Adreçar als poders, autoritats o funcionaris públics o corporacions oficials felicitacions o censures pels seus actes invocant la condició de fiscal o servint-se d'aquesta condició.

4. L'excés o l'abús d'autoritat, o la manca greu de consideració respecte dels ciutadans, jutges i magistrats, fiscals, secretaris, metges forenses, oficials, auxiliars i agents, advocats i procuradors, graduats socials i funcionaris de la policia judicial i altre personal al servei de l'Administració de justícia.

5. Deixar de promoure l'exigència de responsabilitat disciplinària que escaigui als secretaris i al personal auxiliar subordinat, quan coneguin o hagin de conèixer que aquests compleixen greument els deures que els corresponen.

6. Revelar fets o dades coneguts pel fiscal en l'exercici de la seva funció o en ocasió d'aquest exercici, quan no constitueixi la falta molt greu de l'apartat 12 de l'article 62 d'aquesta Llei.

7. L'absència injustificada per més de tres dies naturals i menys de set de la seu de la fiscalia on estigui destinat el fiscal.

8. La inassistència injustificada als actes processals amb audiència pública que estiguin assenyalats i als que hagi estat citat en la forma legalment prevista, quan no constitueixi falta molt greu.

9. El retard injustificat en el despatx dels assumptes de què conegui el fiscal en l'exercici de la seva funció, si no constitueix falta molt greu.

10. L'exercici de qualsevol activitat susceptible de declaració de compatibilitat sense obtenir l'autorització pertinent o havent-la obtingut amb manca de veracitat en els pressupòsits al·legats.

11. La comissió d'una falta de caràcter lleu havent estat sancionat anteriorment per resolució ferma per dues faltes lleus més sense que hagin estat cancel·lades o sense que hagi estat procedent cancel·lar-ne les anotacions corresponents, d'acord amb el que estableix aquesta Llei.

12. La resta d'infraccions dels deures inherents a la condició de fiscal, establerts en aquesta Llei, quan mereixin la qualificació de greus, atesos la intencionalitat del fet, la seva transcendència per a l'Administració de justícia i el menyscapse sofert per la dignitat de la funció fiscal.»

Vint-i-u. Es fa una nova redacció de l'article 64.

«Es consideren faltes lleus:

1. La manca de respecte als superiors jeràrquics quan no concorrin les circumstàncies que qualificarien la conducta de falta greu.

2. La desatenció o desconsideració amb iguals o inferiors en l'ordre jeràrquic, amb els ciutadans, jutges i magistrats, fiscals, secretaris, metges forenses, oficials, auxiliars i agents, advocats i procuradors, graduats socials, funcionaris de la policia judicial i altre personal al servei de l'Administració de justícia.

3. L'incompliment injustificat o sense motiu dels terminis legalment establerts en el despatx dels assumptes que tingui encomanats.

4. L'absència injustificada d'un a tres dies naturals de la seu de la fiscalia o adscripció on estigui destinat el fiscal.

5. La simple recomanació de qualssevol assumptes de què coneguin els jutjats i tribunals.

6. La desatenció a les ordres, els requeriments o les observacions verbals rebuts dels seus caps, llevat que constitueixi una infracció més greu, d'acord amb el que preveuen els dos articles anteriors.»

Vint-i-dos. Es fa una nova redacció de l'article 65.

«1. Les faltes molt greus prescriuen al cap de dos anys, les greus, al cap d'un any, i les lleus, en el termini que preveu el Codi penal per a la prescripció de les faltes.

El termini de prescripció es comença a comptar des que s'hagi comès la falta. Això no obstant, en el supòsit que preveu l'article 62.5 d'aquesta Llei, el termini de prescripció s'inicia a partir de la fermesa de la sentència que declari la responsabilitat civil del fiscal.

2. La prescripció s'interromp des de la data de notificació de l'acord d'iniciació del procediment disciplinari o, si s'escau, de les diligències informatives relacionades amb la conducta investigada del fiscal.

El termini de prescripció torna a córrer si les diligències o el procediment romanen paralitzats durant sis mesos per una causa no imputable al fiscal subjecte a l'expedient disciplinari.»

Vint-i-tres. Es fa una nova redacció de l'article 66.

«1. Les sancions que es poden imposar als fiscals per faltes comeses en l'exercici dels seus càrrecs són:

- a) Advertència.
- b) Multa de fins a tres mil euros.
- c) Trasllat forçós a una fiscalia amb seu separada com a mínim cent quilòmetres d'aquella on està destinat.
- d) Suspensió de fins a tres anys.
- e) Separació.

El fiscal sancionat amb trasllat forçós no pot concursar en el termini d'un a tres anys. La durada de la prohibició de concursar s'ha de determinar necessàriament en la resolució que posi fi al procediment.

El fiscal en cap sancionat en virtut d'una falta greu o molt greu pot ser remogut de la direcció, a proposta del fiscal general de l'Estat, escoltat el Consell Fiscal.

2. Les faltes lleus només es poden sancionar amb una advertència o multa de fins a tres-cents euros o amb totes dues; les greus, amb una multa de tres-cents euros a tres mil euros, i les molt greus, amb suspensió, trasllat forçós o separació.

3. En la imposició de qualsevol sanció cal atendre els principis de graduació i proporcionalitat en la resposta sancionadora, que s'agreuja o s'atenua en relació amb les circumstàncies del fet i del presumpte infractor.

4. Les sancions imposades per faltes molt greus prescriuen al cap de dos anys; les imposades per faltes greus, al cap d'un any, i per faltes lleus, en el termini que preveu el Codi penal per a la prescripció de les faltes. Aquests terminis de prescripció es comencen a comptar des de l'endemà del dia que adquireixi fermesa la resolució per la qual es van imposar les sancions.»

Vint-i-quatre. Es fa una nova redacció de l'article 67.

«Són competents per imposar sancions:

1. Per imposar la d'advertència, el fiscal en cap respectiu.

2. Per imposar fins a la de suspensió, el fiscal general de l'Estat.

3. Per imposar la de separació del servei, el ministre de Justícia, a proposta del fiscal general de l'Estat, amb l'informe favorable previ del Consell Fiscal.

Les resolucions del fiscal en cap són objecte de recurs davant el Consell Fiscal.

Les resolucions del fiscal general de l'Estat són objecte de recurs d'alçada davant el ministre de Justícia.

Les resolucions del Consell Fiscal i del ministre de Justícia que exhaureixen la via administrativa són susceptibles del recurs contenciós administratiu davant la sala corresponent de l'Audiència Nacional.»

Disposició transitòria primera.

A l'entrada en vigor d'aquesta Llei finalitza el mandat de tots els fiscals en cap que faci més de cinc anys que exerceixen la direcció.

Les places resultants s'han d'oferir per ser cobertes en els termes que preveu aquesta Llei, i hi poden córrer i optar a un nou mandat els fiscals en cap que hagin resultat afectats per aquesta disposició.

Els fiscals en cap nomenats abans d'entrar en vigor aquesta Llei que no hagin exercit la direcció més de cinc anys han de finalitzar el seu mandat en el moment que es compleixi el termini esmentat comptat des de la data del seu nomenament.

Els fiscals en cap afectats per aquesta disposició han de continuar exercint les seves funcions mentre no es produeixin els nous nomenaments.

Disposició transitòria segona.

Els vocals electes del Consell Fiscal han de continuar acomplint la seva funció fins que expiri el seu mandat actual, després del qual s'ha de procedir a elegir un nou Consell Fiscal d'acord amb el que estableix aquesta Llei.

Disposició derogatòria única.

Queda derogat l'apartat tres de l'article 37 de la Llei 50/1981, de 30 de desembre, per la qual es regula l'Estatut orgànic del ministeri fiscal.

Disposició final primera.

El Govern, en el termini de sis mesos, ha de dictar el Reglament de desplegament de l'Estatut orgànic del ministeri fiscal, modificat per aquesta Llei.

Disposició final segona.

Aquesta Llei entra en vigor al cap de trenta dies de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 26 de maig de 2003.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

10524 LLEI 15/2003, de 26 de maig, reguladora del règim retributiu de les carreres judicial i fiscal. («BOE» 126, de 27-5-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

El Pacte d'Estat per a la reforma de la justícia, signat el 31 de maig de 2001, ha iniciat un ambiciós programa legislatiu presidit per l'objectiu de modernitzar l'Administració de justícia espanyola i assolir un alt nivell de qualitat en la prestació d'un servei públic fonamental per a la convivència i la protecció dels drets dels ciutadans, el funcionament àgil i eficaç del qual resulta imprescindible per a la realització de l'Estat de dret consagrat a l'article 1.1 de la Constitució.

La realització de la tutela judicial efectiva dels drets i els interessos legítims dels ciutadans constitueix una funció pública d'importància transcendental encomanada per l'article 117 de la Constitució als jutges i magistrats, que apareixen així com uns servidors de l'Estat l'estatut jurídic dels quals ha de garantir el principi d'independència en totes les seves dimensions. La regulació del règim retributiu dels membres de la carrera judicial es presenta d'aquesta manera, d'acord amb l'article 403 de la Llei orgànica del poder judicial, com un element configurador de la seva independència econòmica, la qual cosa imposa no només la seva regulació mitjançant una llei especial sinó una atenció especial al tractament d'aquesta matèria, a l'altura de la seva alta funció de jutjar i fer executar el que s'ha jutjat. La regulació i el tractament esmentats han de ser extensius als membres de la carrera fiscal, d'acord amb el que estableix el seu Estatut orgànic, en consideració a la rellevància de les seves funcions i de la institució que serveixen.

L'ampli consens social existent sobre la necessitat d'emprendre sense demora el procés de modernització de la nostra Administració de justícia exigeix superar